

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ENEMICH.

QUESTS dias s' ha parlat molt y de moltes coses.

Contan que 'ls aucells engaviats, en vigílies de terremoto, senten una inquietud mortal, y 's bellugan y saltan frisosos dintre de la gavia.

Aucells ó no aucells, engaviats estem los espanyols, y si hi ha algú que no sent inquietud y malestar y un no sè qué que no s' explica, serà per que haurà perdut l' instint de la predicció.

Hi ha de haver terremoto... ¡Vaya si ha de serhi!... Las personas de vista més fina, asseguran que s' están acumulant los combustibles que han de produhirlo. Asseguran que ho están veyent y tal com ho veuen ho diuen.

Si tinguessem llibertat per imprimir aquí lo que 's diu y 's repeteix mil cops cada dia y que ja no es un secret per ningú, parlariam clá y catalá... Pero are es impossible.

Citém no obstant duas frases que obran escrites en lo llibre de la historia: crech, senyor fiscal, que aixó no es pecat.

Lluís XV de Fransa, avants de morir es fama que digué:—«Després de mi lo diluvi.»

Y en efecte vingué 'l diluvi de sanch de la revolució francesa.

Fernando VII, sentintse malalt de mort, al contemplar l' actitud dels partits liberal y absolutista, contan qu' exclamá:

«Encare no aclucaré l' ull, l' Espanya saltará com lo tap d' una ampolla de cervesa.»

Y en efecte: una guerra civil de set anys, sangrenta y despiadada, fou necessaria per assegurar lo trono de la seva filla, contra 'ls atachs del partit carlista.

Y si are algú 'm pregunta qu' es lo que 'm proposo citant aquestas frases de dos reys moribundos, permétn que 'ls responga:—Res enterament. Un desitj pueril de fer gala de erudició.

Acabo de citar incidentalment al partit carlista y ja que 'l tinc a la punta de la ploma no puch deixarle, may siga sinó per que 'l periodista viu de las actualitats, y pot ser no hi ha avuy un assumpto que siga de tanta actualitat com lo partit carlista.

Se necessita estar cego per no veure que 'ls carlins actualment van molt moguts.

Hi ha una má oculta que 'ls fa pessigollas.

Vensuts en dos guerras civils, y quan sembla que fins l' época, saturada d' esperit democrátich, es més resistent que may als seus propòsits de absolutisme y de ignorancia, los carlins se bellugan, s' agitan y esperan.

Los que andrapan en las oficinas públicas, los que han tingut manya per ferse reconeixen 'ls graus y ocupan en las filas del exercit un lloch que no han pogut alcansar molts dels qu' en l' última guerra 'ls perseguian; los que tenen per lema «Afártam y digam mestis», aquests, acostumats á munyir la vaca del presupuesto donan exemple als que s' han quedat per portas abrassats á la seva antigua bandera.

Y tingas en compte que no hi ha voracitat més material que la que senten aquests *espiritualistas*, apenas han tastat una oliveta.

—Veniu tontos—diuben los mestissos als que fins are han estat insultantlos—per conquistar lo que tots desitjen, no hi ha cap necessitat d' embutllarnos las plantas dels péus corrent per las montanyas, ni de rompre'ns la clepsa á tiros. Contra tots los mals hi ha un remey: la mónita, la poca aprehensió, la vigilancia per aprofitar las santas ocasions. A la ocasió la pintan calva... calva com un cap de mort.

Y 'ls carlins han estirat las orelles.
Pero com que las tenen llargas, las hi hem vistas de molt lluny!

Esperán... confian.
Dos vegadas han probat de resoldre 'l plet ab la forsa de las armas, y totas duas va demostrar Espanya que no está pels sectaris de una infamia com l' absolutisme, condemnat per la historia y per la rahò humana.

Intentar una tercera aventura per l' istil seria exposarse á una tercera pallissa.

De manera que avuy ja no 's tracta de la forsa, sinó de la mónita.

Lo cabecilla silvestre procura disfressarse de senyor. Lo pinxo absolutista 's posa guants blancs y 's torna diplomátich.

Atrets per l' iman de las bonas paraulas, s' acostan al mónstruo que un dia va cridarlos ab lo nom de *honradas massas*, y que avuy, segons sembla, 'ls promet ventatjes més positivas.

Orelles finas hi ha que creuen haver sentit paraulas per l' istil de aquestas:

—Vaja, no siguéu esquerps, defensors del trono y de la religió: veniu, acostéuvos, que molt serà que no fem un casament; y si fem un casament menjarem confits.

Y vels' hi aquí per que 'ls carlins van tant moguts aquests dias, creyent de bona fé que ja ha arribat la seva.

Tot aixó per ells seria molt cómodo y molt bonich si en tant complicat problema no hi havia més factors que 'ls nuvis y 'ls convidats.

Pero queda en lo país una massa inmensa: pares que han perdut als seus fills, orfes que han perdut als seus pares, viudas desoladas, familias en la ruina y la miseria, victimas totas de la fraticida guerra; quedan odis de rassa, que 's trasmeten de generació en generació y que no claudicarán mentres hi haja un espanyol que tinga vergonya; quedan sentiments de repugnancia contral' absolutisme encarnats en la conciencia de la inmensa majoria del país; quedan las ideas modernas infiltradas fins en las arrels de la vida nacional;

queda, en fi, l' instint de conservació del home perfectible, que no perque—com suposan alguns—descendeix del mico, s' ha de convertir en xay.

Per molt humillada qu' estiga aquesta nació no está tant degradada com suposan aquests politichs que 's figuran poderla agafar com una sargantana y ficarla dintre d' una boyna.

No: ni ab la forsa ni ab la manya, ni á las malas ni á las bonas ha de arribar allá abont se figura la malehida rassa dels Cains d' Espanya.

Avuy nos limitém á donar aquest crit de alerta.
L' enemich es conegut.

Vigiléu, liberals, vigiléu sense descans.... y quan arribi l' hora que veji 'l mon qui es més guapo.

P. K.

L' ENFANT TERRIBLE.

ER la escala de la casa hont viu lo senyor Cánovas hi ha un terratrémol espantós: se senten crits y corredissas, véus que demanan auxili, criadas que pujan, cambreras que baixan... sembla que 'l món s' acabi.

Lo mónstruo, que s' entera una mica d' aquest esbalot, s' acostá á la porta, creyent que la hidra de la revolució s' ha escapat del cau y va á ferli una visita.

—¿Qu' es aquest escándol?—pregunta al porter, que s' está dret al replá ab una escombra á la dreta y uns espolsadors á la esquerra.—¿A qué ve tota aquesta saragata?

—¡Mirí!—exclama 'l porter, senyalantli ab lo mànec de la escombra un senyor que puja;—¡vel' hi aquí qui 'n té la culpa!

En Cánovas se gira y obrint los brassos, llença un crit de alegre sorpresa.

—¡Tú!

—Jo en persona...

—¡Abrássam!

—Mil vegadas, deu mil, un milió...—
Lo nou arribat es en Romero Robledo.

Agafantlo pèl bras, lo mónstruo fa entrar al pollo cap á dins del seu despaig.

—Ara comprénch—diu,—la causa de la sarracina que sentia per la escala; debias ser tú, ¡eh, perillán!

—¡Está clar! Naturalment, ab tant temps sense haver vist aquest hé de Déu de minyonetas que corran per aquesta casa, jo volia abrassarlas y donarls' hi á entendre la viva satisfacció que hi sentit al tornarlas á veure...

—¡Éts un gat dels frares!

—Si, y ellas en lloch d' agraírmho, s' han posat á escandalisar com si las degollessin.

—Bè, vaja; séu y explicat. ¿Desde quán ets á Madrid?

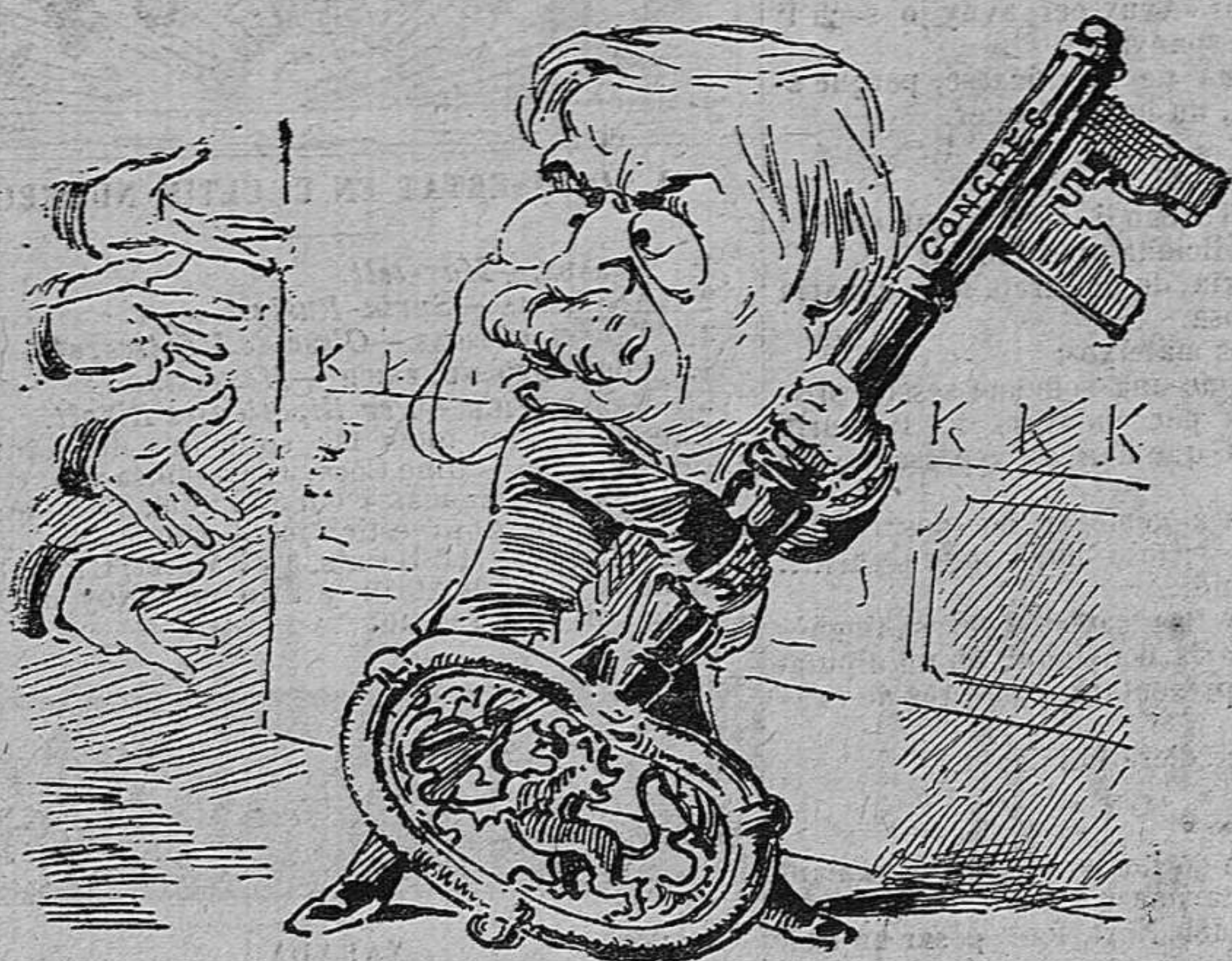
—¡Desde ara mateix, home! ¿Vól que jo retardi ni un moment, quan se tracta de vosté? No hi fet més que respallarme las botinas y 'ls pantalons, y desseguida, cap á veure l' amo de las peras. ¿Oy qué sí?

—¡Qu' ets dolent!... Y hé ¿qué pensas fer ara?

—¡Jo? ¡Vaya unas preguntas! ¿Qué vol que fassi sino lo que vosté manará?

¿Que obri las Còrts?... ¡Está bèl
Jo soch l' amo y no ho faré.

A Antequera 'l goig m' espera:
salga el sol por Antequera.

Diu que prompte tindré feyna:
torném á netejar l' eyna.

Lletjos, pudents y greixosos.
¡Vaya uns temps més deliciosos!

Guitarra de mitja caixa
un escolapio la inventa
y un cònservador l' aixafa.

Ja fuma com una estopa
la bomba recarregada...
Quan reventi, ¡adéu Europa!